

Tẩy Trắng Ái Tình

Contents

Tẩy Trắng Ái Tình	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8

Tẩy Trắng Ái Tình

Giới thiệu

Truyện Tẩy Trắng Ái Tình của tác giả Phiêu Bạch Đích Ái Tình thuộc thể loại ngôn tình đam mỹ, tiểu thuyết hiện đại,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tay-trang-ai-tinh>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Editor: Lê Cung Chủ

Ngày đó Lý Tây Phàm gặp Thịnh Gia Thần, là một buổi sáng thứ bảy.

Bầu trời màu lam nhạt, thái dương chiếu qua đầu, bất quá cũng chỉ mới 10 giờ sáng nhưng đã nóng bức, bụi cây hai bên đường núi đều cao hơn đầu một người trưởng thành, lúc này lại không có gió nên càng thêm oi ả. Tây Phàm ôm một đồng lớn thực phẩm tạp vật đi trên đường núi, phía sau áo ướt đầm dính sát vào lưng, mũi cũng toát ra mồ hôi li ti. Cô nhi viện Xan Ma-ri-nô nằm giữa sườn núi, nhưng mua sắm lại ở trấn trên, cho nên Tây Phàm mỗi ngày đều phải chạy tới chạy lui ở trên con đường này, về lâu đã quen nên không thấy vất vả nữa.

Nghe thấy phía sau có tiếng xe sà sạt tiến tới, Tây Phàm dừng chân bước hướng bên cạnh nhường đường, thuận tiện cọ cọ cái mũi ngứa ngứa lên đầu vai.

“Ngang ngang!”

Tiếng còi ô tô. Tây Phàm ngẩng đầu nhìn thấy một chiếc xe màu đen thực sang trọng, cửa kính xe kéo xuống, một người tuổi còn trẻ nhỏ đầu ra.

“Sáng hảo.”

“Nhĩ hảo.” Tây Phàm gật gật đầu.

“Xin hỏi đi đường này đến cô nhi viện Xan Ma-ri-nô có phải không?”

“Đúng, cứ đi tiếp, con đường này hướng tới cô nhi viện.” Tây Phàm dùng đầu gối đỉnh đỉnh bọc giấy lớn trong lòng, cười cười cố gắng nói.

“Cám ơn.”

Cửa kính xe kéo lên, xe chậm rãi chạy đi. Lăn bánh chạy khoảng hơn mười thước, lại dừng lại, người trẻ tuổi lại nhô đầu ra.

“Uy!”

Tây Phàm nhìn hẩn.

“Người cũng đến cô nhi viện sao? !”

Tây Phàm gật gật đầu, người này thực trì độn mà.

“Lên xe đi, ta chở người!” Người kia hô.

Tây Phàm do dự một chút, cố sức nâng bọc giấy lên, hướng xe chạy tới.

Thời điểm đó, Lý Tây Phàm không biết, nguyên lai đó là một chiếc xe bí đỏ màu đen, còn chưa đến đêm khuya đã đến đây trước tiên. (truyện Lọ Lem ấy =A=)

“Cám ơn, ” Tự mình an vị ở chỗ ngồi phía trước, Tây Phàm hạnh phúc thả thư giãn, trong xe mở điều hòa lành lạnh.

Lái xe cười cười không nói chuyện, đạp chân ga.

Xe sần sật chạy trên đường đá vụn.

“Sao lại phải đi xa như vậy để mua đồ?”

“Hôm nay cuối tuần, chỉ có buổi chiều mới có một chuyến xe bus.”

“Người là cô nhi?”

“Àn, ” Tây Phàm cười cười, y là người đơn giản không suy nghĩ nhiều, còn người khác luôn rất dè chừng khi được hỏi đến những điều cấm kỵ giống như thế.

“Ta là nữa.”

“Nửa cái gì?”

“Cô nhi a. Mẫu thân của ta hai năm trước qua đời, trong di chúc muốn ta cách vài năm tới nơi này thăm một lần.” Người trẻ tuổi cười nói.

“Àn.” Bởi vì cảm thấy mình chỉ là một tiểu hài tử cho nên không thích hợp, Tây Phàm do dự không lên tiếng an ủi, nhưng trong lòng có chút cảm giác ấm áp dào dạt, thế cũng coi là nửa cô nhi sao, bất quá hẩn lớn như vậy, có thể đã sớm không để ý nữa rồi.

“Người tên gì?”

“Ta?” Tây Phàm hỏi xong mới cảm thấy chính mình thật ngốc, cười trả lời: “Lý Tây Phàm.”

“Ta gọi là Thịnh Gia Thần.”

“A, Thịnh Gia Thần... Cái gì?!” Tây Phàm đột nhiên há to miệng, bộ dáng rất ngu, Thịnh Gia Thần quay đầu nhìn Tây Phàm, đặc ý cười.

“Làm sao vậy, không giống sao?” Thịnh Gia Thần hỏi.

“Không, giống.”

“Rốt cuộc giống hay là không giống.”

Buổi sáng dưới ánh mặt trời chói chang, mọi người tựa hồ tâm tình đều rất tốt.

Biết rõ Thịnh Gia Thần đang trêu đùa mình, Tây Phàm vẫn đỏ mặt, tim loạn đập giống như con thỏ nhỏ. Cô nhi viện là sản nghiệp của Thịnh gia, cho nên bọn nhỏ trong cô nhi viện đều tôn kính cái tên Thịnh Gia Thần như thần thánh, nhờ hẩn và mẹ của hẩn, mọi người mới thoát khỏi cảnh đầu đường xó chợ và được lớn lên dựa vào phúc lợi xã hội. Tây Phàm thật không ngờ, Thịnh Gia Thần nguyên lai chính là bộ dạng

này, hẳn không dám nhìn mặt của Thịnh Gia Thần nữa, nhưng nhìn không được tò mò, đành phải ngơ ngác nhìn chăm chăm cánh tay khỏe mạnh trên tay lái. Trên mu bàn tay phải của Thịnh Gia Thần nổi lên mạch máu nhợt nhạt, bên hông ngón út có một vết sẹo màu trắng không lộ rõ, lông tơ nhàn nhạt trên đốt ngón tay cùng cổ tay đều dài.

“Nhìn nữa thì sẽ bị đau mắt hột đấy.”

Tây Phàm lập tức quay đầu đi chỗ khác, Thịnh Gia Thần lại thấp giọng hắc hắc cười rộ lên.

Cuối cùng cũng tới cổng lớn của Cô nhi viện, viện trưởng Phỉ Tử ma ma đã chờ ở cửa, Tây Phàm nhảy xuống xe, quay lại cúi đầu xem như cảm tạ.

“Lý Tây Phàm!” Xoay người phải đi, Tây Phàm lại nghe Thịnh Gia Thần ở phía sau gọi y, Tây Phàm quay đầu lại.

“Người tốt nghiệp trung học chưa?”

Tây Phàm gật gật đầu.

“Lên đại học chưa?”

Tây Phàm lắc đầu, giống như những đứa nhỏ nơi đây, y chỉ có thể vừa học vừa làm đến tốt nghiệp trung học, Tây Phàm dự tính trước tiên làm công một năm rồi sau đó sẽ trở lên đại học ban đêm.

“Thật là trùng hợp.”

Thịnh Gia Thần cười rồi lùi đầu về, kéo cửa kính xe lên, xe vững vàng lăn bánh vào cổng lớn cô nhi viện, chỉ còn lại có Tây Phàm đứng ở nơi đó, thẳng đến khi buổi chiều mới hiểu được ý tứ trong lời nói của Thịnh Gia Thần.

Tây Phàm là một đứa trẻ bình thường, trải qua cuộc sống bình thường, cho nên giống người bình thường, gặp được vận khí quá tốt sẽ cảm thấy như đang ở trong mộng.

Nói thí dụ như hiện tại.

Buổi chiều Tây Phàm lại ngồi trên ô tô của Thịnh Gia Thần, bất đồng chính là trong cốp xe có thêm một cái rượu hành lý nhỏ nhỏ.

“Vì sao là ta?”

“Không tại sao cả, dù sao ai cũng giống nhau, đứa trẻ tuổi giống người bắt quá trong cô nhi viện chỉ có hai ba đứa, ta liền chọn một người quen thôi.”

Đáp án này làm cho Tây Phàm thoáng có chút thất vọng lại có chút buồn cười, đúng vậy, chúng ta là người quen.

“Biết không, nếu người hiếu thuận, có một mẫu thân là nhà từ thiện thật sự là chuyện rất phiền phức, chờ người tốt nghiệp đại học, ta còn phải quay về nơi này tái tìm một Lý Tây Phàm.”

“Àn.” Thịnh Gia Thần nói chuyện không quá để ý người khác, cũng may Tây Phàm cũng có chút ít hoang tưởng.

“Người định sống nội trú hay là ở tại nhà của ta?”

“Cái gì?”

“Người ở chỗ nào cũng được, ta bình thường rất ít khi về nhà, chỉ có quán gia ở. Nếu sống nội trú thì cuối tuần trở về.”

“Vây... Ta có thể ở trong nhà được không?”

Tây Phàm nghĩ rằng có phải hay không giờ khắc này thượng đế đang nhìn y.

Thịnh Gia Thần nghiêng đầu nhìn y, thoải mái mà trả lời: “Đương nhiên được a.”

Thịnh Gia Thần cũng chỉ hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, nụ cười khiến cho mặt của hắn trông thật ôn hòa, Tây Phàm phi thường thích bộ dáng của hắn.

“Thịnh tiên sinh...”

“Gọi đại ca đi.” Gia Thần cười nói, “Bất quá đây cũng không phải nguyện vọng của mẹ ta.”

“... Đại ca.”

Tây Phàm xoay mặt nhìn bụi cây chột lóe xẹt qua bên ngoài cửa sổ xe. Tây Phàm đi vào cô nhi viện khi vừa mới sáu tuổi, cũng đã qua độ tuổi phù hợp nhất để được nhận nuôi. Lúc mười tuổi, Tây Phàm thỉnh thoảng đứng ở trên cái giường nhỏ của mình, từ cửa sổ lầu hai nhìn ra khoảng sân bên ngoài, mỗi lần đều chờ cha mẹ tới nhận nuôi ôm trẻ con rồi đi mới hết hy vọng. Tất xấu này về lâu sau mới bỏ, Tây Phàm nghĩ cả đời này cũng sẽ không có người đến nhận nuôi y, lại không nghĩ rằng cứ nhiên có người còn có thể muốn một cô nhi mười bảy tuổi.

Trên bụi cây ven đường nở ra những nụ hoa trắng nhỏ vun, trong làn gió hanh khô nhẹ nhàng rêu rao, ánh mắt Tây Phàm dần dần chứa đầy nước mắt, mặc dù y cũng không phải là một đứa nhỏ thích khóc.

Đi ra phía trước đại lộ thông trần trên, Thịnh Gia Thần hạ tốc độ. Hai chiếc ô tô màu bạc ngừng chỗ giao lộ, nhìn thấy xe của Gia Thần từ phía sau tiến đến, chiếc thứ nhất nổ máy dẫn trước, Gia Thần theo đuôi phía sau, chiếc thứ hai cũng lập tức đuổi theo.

Gia Thần nhìn chằm chằm kính chiếu hậu một hồi, Tây Phàm kỳ quái nghiêng đầu xem, hai nam nhân ngồi phía sau xe, thân hình đều rất lực lưỡng. Gia Thần mặt không chút thay đổi nhìn phía trước, ba chiếc xe không xa không gần, bằng tốc độ cực nhanh chạy trên đường nhựa không người.

Kì quái, Tây Phàm cảm nhận độ ẩm trong xe dần trở lạnh.

Tựa hồ cảm thấy Tây Phàm bất an, khoe miệng Thịnh Gia Thần một lần nữa có chút ý cười.

“Bọn họ là vệ sĩ của ta.”

Tây Phàm giật mình, mở to hai mắt nhìn mặt nghiêng của Gia Thần. chung quanh Thịnh Gia Thần dần dần bao phủ một tầng hơi lạnh như băng, bộ dáng hết sức chăm chú làm cho hắn trở nên xa lạ.

Gia Thần không nhìn Tây Phàm, vẫn ôn hòa nói: “Tây Phàm, về sau người ở tại Thịnh gia, cho nên rất nhiều thứ này nọ phải tập làm quen đi, hiểu không?”

Tây Phàm gật gật đầu, quay lại tầm mắt, yên lặng nhìn phía trước.

Ô tô ở trên đường cao tốc chạy về thủ đô mất hơn một giờ, rốt cục cũng tới nơi, tiến vào khu dân cư tư gia rộng lớn. Cây cối gần đây cũng khác biệt so với cô nhi viện, cây ở nơi này cao lớn mà ngay ngắn, im lặng đứng vững làm cho lòng người sinh kính sợ.

“Không còn xa nữa, thấy khu rừng sỏi phía trên sườn núi không? Đằng sau chính là Thịnh gia.”

Thanh âm của Thịnh Gia Thần không chứa một tia cảm xúc làm cho Tây Phàm đột nhiên cảm thấy hồi hộp, Tây Phàm nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, yên lặng tìm kiếm rừng cây sỏi cao lớn bên trái phía trước. xe rẽ qua một khúc cua tại ngã tư đường, sau rừng cây dần lộ ra khu nhà cao cấp trong nháy mắt làm cho Tây Phàm ngừng hô hấp, đúng vậy, loại nhà này ở Hongkong có lẽ không phải độc nhất vô nhị, nhưng độ xa hoa cùng tao nhã của nó vượt xa thế giới mà Tây Phàm hiểu biết.

Xe chạy trên đường tư gia, căn nhà cũng thấp thoáng biến mất ở trong rừng, chiếc xe màu bạc đằng sau lặng lẽ rẽ lên cát đá bên cạnh con đường, ngừng lại. Sau một lúc lâu, một chiếc xe rẽ ra phía sau, hai cánh cổng sắt chạm rồng đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Tây Phàm.

Chiếc xe màu bạc phía trước dẫn đường cũng dừng lại. Cổng sắt vang lên tiếng ‘ong ong’ chậm rãi mở hướng hai bên, phía sau cổng sắt là một đại lộ, nối thẳng đến hoa viên thấp thoáng chồng chất các kiến trúc màu trắng.

Nhìn chăm chăm không dời mắt vào những thứ khổng lồ kia, tay của Tây Phàm bắt giác nắm chặt túi xách, ánh mắt chậm rãi đảo qua cây cối cùng hồ nước vô biên trong đình viện, Tây Phàm thì thào tự nói: “Thật giống... như.. Mạn Đức Lệ trang viên.”

“Người nói là đức bà?” Gia Thần đột nhiên lộ ra mỉm cười trêu tức, lăm bầm lâu bầu thấp giọng nói, “Hy vọng người có vận khí tốt của bà.”

Tây Phàm ngượng ngùng nở nụ cười, Gia Thần không hề để ý tới ý, xe vũng vàng chạy vào cổng nhà.

Xe vẫn chạy đến cửa hiên của tòa nhà, một lão nhân cùng một người trẻ tuổi nhanh nhẹn hoạt bát mặc tây trang mang giày da từ bên trong ra tiếp đón.

Tây Phàm lấy đồ đạc của mình trong cốp xe ra, Gia Thần thể nhưng vẫn chưa xuống xe.

“Lý Tây Phàm, ta không ở nhà, từ nay về sau người hết thấy nghe theo sự sắp xếp của Josh.”

Nhìn Tây Phàm mang theo cái rương nhỏ ngỡ ngàng đứng ở nơi đó, Thịnh Gia Thần kéo cửa sổ xe lên. Cho đến khi chiếc xe màu đen của Gia Thần biến mất nơi cuối đường, Tây Phàm mới quay đầu, khiêm tốn cúi hạ thất lưng.

“Ta gọi là Lý Tây Phàm, quý rầy.”

“Josh, nhĩ hảo.” Người trẻ tuổi nói.

“Gọi ta là Lãng thức, vào đi.”

Quản gia nói xong, khách khí tiếp nhận rương đồ của Tây Phàm.

Đến Thịnh gia đã được hai tuần cũng là thời gian Tây Phàm nhập học, Gia Thần bề bộn nhiều việc, cho nên là Josh giúp đỡ công việc làm thủ tục nhập học của Lý Tây Phàm.

Tây Phàm thích đánh đàn ghi-ta, nhưng không nói muốn học âm nhạc, vò đầu bứt tóc suy nghĩ mấy ngày, cuối cùng Tây Phàm quyết định học pháp luật, tựa hồ chỉ có chuyên ngành như vậy mới có thể sánh được với thân phận cùng kỳ vọng của Gia Thần. Kỳ thật Gia Thần một chút cũng không quan tâm, ngày đó lúc Tây Phàm nói học pháp luật thì Gia Thần đang xem tư liệu, nghe thể chỉ mỉm cười nói cứ học pháp luật đi, về sau học thành giúp đỡ Thịnh gia lên tòa án.

Bất tri bất giác, Lý Tây Phàm ở Thịnh gia đã hai tháng. Tây Phàm lớn lên trong cô nhi viện nên so với bạn cùng lớp hơn một phần tự giác, không có việc gì là lại vào trong thư viện xem án lệ, vì thế trong kì thi đầu tiên Tây Phàm liền lọt vào tam danh, tuy rằng không ai có thể chia sẻ nhưng Tây Phàm vẫn phi thường cao hứng, tựa hồ thật sự thấy được bộ dáng chính mình mặc tây trang mang giày da giúp đỡ Gia Thần lên tòa án.

Bất quá có một việc lặng lẽ làm Tây Phàm cảm thấy phức tạp. Từ sau khi vào Thịnh gia, Gia Thần không nhẹ nhàng cùng Tây Phàm nói giỡn giống như lần đầu tiên gặp mặt nữa, có thể là ngày đó Thịnh Gia Thần tâm trạng rất tốt, cho nên mới khiến Tây Phàm ảo giác, làm cho Tây Phàm vô thức thường xuyên nhớ lại bộ dáng cởi mở của hắn. Tây Phàm bình thường thấy Gia Thần luôn nói năng cẩn trọng, nhất là thời điểm có người ngoài, đôi khi Tây Phàm suy nghĩ, có phải Gia Thần không quá thích mình hay không.

Trừ buổi tối thứ sáu ra, Thịnh Gia Thần rất ít trở về. Thịnh lão tiên sinh mang theo tiểu muội Gia Lâm của Gia Thần sống ở nước ngoài, trừ Tây Phàm, trong nhà Thịnh gia rộng lớn chỉ có quản gia Lãng thức cộng thêm vài người hầu cùng một gã lái xe. Thuở nhỏ lớn lên trong ồn ào của cô nhi viện, Tây Phàm vẫn không thể quen sự lạnh lẽo nơi này, mỗi ngày tan học trở về uống nước, ngay cả âm thanh ‘đinh đương’ của cái thìa đụng vào thành ly cũng tản ra hồi âm trống rỗng, Tây Phàm uống xong nước thì tựa như chạy trốn từ đại sảnh chạy đến phòng ngủ trên lầu của mình.

Cho nên Tây Phàm luôn ngóng trông cuối tuần, đến thứ sáu, Thịnh Gia Thần sẽ về nhà. Bữa tối thứ sáu là một loại hưởng thụ, nói chung vị trí của Tây Phàm sẽ ở đối diện Văn tiểu thư cùng Thịnh Gia Thần. Văn tiểu thư là bạn gái của Gia Thần, khuôn mặt dài, làn da trắng, tính tình hiền hoà, nhưng lúc cười lộ lên lại thích che miệng, nghĩ chắc là bởi vì hàm răng hô kia. Tây Phàm rất ít nói chuyện, luôn lẳng lặng nghe bọn

họ trò chuyện công ty cùng chuyện người khác. Tây Phàm dần dần phát hiện, mặc dù thời điểm cùng Văn tiểu thư nói chuyện, biểu tình của Gia Thần vẫn luôn thản nhiên, làm cho người ta cảm thấy rất lão luyện. Nếu Văn tiểu thư không ở đây, phòng ăn chỉ có Tây Phàm cùng Gia Thần hai người, Gia Thần sẽ ở trên bàn cơm hỏi về chuyện học tập của Tây Phàm, hay cũng có lúc đặc biệt dạy cho Tây Phàm như thế nào sử dụng bảy tám cái dao nĩa trước mặt, hoặc là nói cho Tây Phàm biết không nên mặc tây trang màu lam nhạt bởi vì cà- vạt của y màu rậm nắng.

Những lúc như vậy Tây Phàm thực quý trọng, luôn cẩn thận lắng nghe, hơn nữa chưa bao giờ từng phạm qua sai lầm giống như vậy.

Không phải mùa mưa, ngày đó đột nhiên mưa như trút nước. Đúng lúc thời điểm tan học, Tây Phàm ở trong phòng học đợi một giờ đồng hồ vẫn chưa thấy mưa tạnh, mắt thấy trời đã tối, đành phải bắt chấp đội áo lên đầu chạy tới nhà ga, tuy rằng khoảng cách chỉ có mấy trăm thước nhưng cũng đủ ướt đầm từ đầu đến chân. Xe của Thịnh gia rất nhiều, nhưng hình như chỉ có thời điểm Lãng thức ra ngoài hay đầu bếp đi mua thức ăn mới dừng, đối với Tây Phàm, Gia Thần nhất định có lệnh cấm rõ ràng, không cố ý an bài là muốn y ngồi xe bus đi đến trường, Tây Phàm đương nhiên không ngại ngồi xe bus, nhưng ăn nhờ ở đậu vì thế mà trong lòng luôn khó tránh khỏi lo được lo mất.

Đứng ở trên xe buýt, Tây Phàm tâm phiền ý loạn nhìn hạt mưa rơi tí tách bên cửa sổ, từ nhà ga đến biệt thự Thịnh gia phải đi đoạn đường rất dài, Tây Phàm không có mang ô che, lần thứ hai bị tưới nước là điều không thể tránh khỏi.

Xuống xe, Tây Phàm ôm túi sách vào trong ngực cúi đầu chạy về phía trước. Chạy được hai bước lại bị một tiếng còi xe bên người làm hoảng sợ. Là Josh đang gọi y! Tây Phàm kéo mở cửa xe nhảy vào.

“Tiểu tổ tông, người sao giờ này mới trở về? ! Ta đã chờ một giờ đồng hồ rồi.” Josh thấy Tây Phàm liền kêu lên.

“Người đang đợi ta sao? !” Tây Phàm kinh ngạc hỏi, “Ta còn tưởng rằng người đi ngang qua nơi này nhìn thấy ta.”

“Ta nào có mệnh tốt như vậy” Ánh mắt trừng xuyên, Josh miệng vừa thăm thì vừa phát động xe.”Còn chưa tan tầm đã bị chủ tịch phái đến nơi đây.”

Tây Phàm ngẩn ra.

“Vậy người vì sao không tới trường học đón ta? Phải ở chỗ này chờ lâu như vậy.”

“Để cho người khác thấy thì làm sao bây giờ.” Josh nói.

Tây Phàm hoang mang quay đầu nhìn Josh, Josh ngừng một chút mới nói: “Chủ tịch không cố ý an bài.”

“Vì sao?”

“Là vì tốt cho người! Người cho là làm người của Thịnh gia thì thích thú lắm sao?” Josh nói.

Xe rẽ trên đường đến Thịnh gia, hai chiếc xe màu bạc lẳng lặng đứng dưới tàng cây trên con đường cát đá. Thấy xe của vệ sĩ, trong tim Tây Phàm nhảy lên, hôm nay là thứ sáu, Thịnh Gia Thần đã trở về.

“Nhìn thấy không? Ngay cả khi về nhà thì phía sau môn vẫn có vệ sĩ đi theo, một a.”

“Sợ cái gì?” Tây Phàm hỏi.

“Cái gì cũng sợ.” Josh liếc nhìn Tây Phàm, nói: “Người biết không, chủ tịch còn có một đệ đệ, so với người lớn hơn hai ba tuổi.”

“Hắn không phải chỉ có một muội muội sao?” Tây Phàm kinh ngạc nói.

“Còn từng có một cái đệ đệ.”

“... ?”

“Tiểu thiếu gia lúc mười ba tuổi bị bắt cóc, bọn cướp muốn trăm vạn mã kim, Thịnh gia bỏ ra tiền chuộc nhưng đến cuối cùng vẫn không cứu được đứa nhỏ.”

Cần gạt nước một khắc cũng không ngừng đảo, từng dòng nước giống nhau trượt xuống kính chắn gió. Tây Phàm mở to hai mắt, vẫn hề không nhúc nhích lắng nghe.

“Ai biết trên thế giới này có bao nhiêu người ngã vào Thịnh gia chứ, trừ đòi tiền ra, càng đáng sợ chính là tranh đoạt địa bàn làm ăn, cho nên Tam tiểu thư từ nhỏ đã đi theo lão gia sống ở nước ngoài, ý đồ chính là giữ an toàn. Nếu người thật sự thành con nuôi của Thịnh gia mà không chỉ là một cô nhi được giúp đỡ, chỉ sợ ngày sau sẽ không thể tự tại như vậy.”

“Người là nói... Không cho ta ngồi xe vì... Chờ chờ ta?”

Josh xuy cười một tiếng: “Bằng không thì vì cái gì, Thịnh gia nhiều xe cũng để mục.”

Tây Phàm nghe, dần dần hiểu được chút, vừa muốn hỏi lại, Josh lại thúc giục y xuống xe. Tây Phàm ngắc đầu, bất tri bất giác, xe đã vào tới cổng lớn bên hành lang của tòa nhà.

Sau khi cảm ơn Josh, Tây Phàm nhanh như chớp chạy vào phòng khách, liền thấy Thịnh Gia Thần đang ngồi ở trên sofa đọc báo, nhớ tới lời nói của Josh, trong tim Tây Phàm nổi lên một chút lo lắng, vội vàng cười gọi một tiếng: “Gia Thần ca.”

Gia Thần ngẩng đầu thấy Tây Phàm ướt sũng đứng ở trước mặt, tựa hồ sưng sốt, buông báo hai mắt nhìn y, ôn hòa nói: “Tắm rửa thay quần áo, ta chờ người ăn cơm.”

Đến khi Tây Phàm thay xong quần áo đi vào phòng ăn, bàn ăn đã dọn xong, trên bàn đặt một bình rượu đỏ đậm đặc, không giống với lúc trước chính là trước chỗ ngồi của Tây Phàm xuất hiện nhiều cái ly có đế cao.

“Mặc mưa tốt nhất uống chút rượu cho ấm người.”

“Muốn ta uống?” Tây Phàm kinh ngạc nói.

“Rượu đã đánh thức một giờ, có thể.”

Nhìn thấy khuôn mặt hoang mang của Tây Phàm, Gia Thần nở nụ cười hiếm thấy. Thịnh Gia Thần dáng người khá cao lớn, tóc cắt ngắn có vẻ sạch sẽ gọn gàng, diện mạo bình thường, có một đôi mắt dài nhỏ cùng cái mũi và đôi môi hơi có vẻ nghiêm khắc, tuy rằng Gia Thần bình thường ít khi để lộ hỉ nộ, nhưng ánh mắt của hắn vẫn có thể làm cho Lý Tây Phàm cảm thấy căng thẳng. Thấy Gia Thần lộ ra tươi cười, Tây Phàm cũng cười theo.

“Nghe kỹ, hôm nay là khóa thứ nhất về rượu nho.”

Gia Thần buông khăn ăn đi tới, từ phía sau Tây Phàm vươn tay chậm rãi nâng cốc rót vào ly của Tây Phàm: “Louis Eschenauer, rượu đỏ Bordeaux của gia tộc Louis, sản xuất năm 86, là một trong năm loại tốt nhất. Trước khi uống phải mở chai một tiếng đồng hồ, đánh thức rượu. Ngoài ra uống rượu đỏ phải dùng ly Tulip loại lớn, để cho rượu tự do hô hấp.”

Tây Phàm thật cẩn thận cầm thân ly, Gia Thần đúng lúc đó nắm tay y.

“Người cầm sai thủ pháp rồi, cầm rượu đỏ phải như thế này, đây, ngón tay để như vậy, dùng ngón này, ngón trỏ cùng ngón giữa cầm chuôi ly, chú ý đừng chạm đến thân ly, như vậy mới có thể tránh cho độ ẩm của tay ảnh hưởng đến độ ẩm của rượu nho...”

Trên ngón tay của Gia Thần có những vết chai mỏng, ngón tay khô ráp rắn chắc kiên định mà ôn hòa điều khiển chỉnh sửa cho Lý Tây Phàm, nhiệt khí hô hấp của hắn thổi tới sau tai Tây Phàm làm cho Tây Phàm bất giác đỏ mặt.

“Cứ như vậy, nhớ kỹ chưa?”

Gia Thần hoàn toàn không phát hiện Tây Phàm đang vô cùng lúng túng, thẳng thân trở lại vị trí tự rót cho mình một ly rượu.

“Lúc uống phải lắc nhẹ ly, sau đó hớp một ngụm nhỏ, để cho rượu ở trong miệng đảo quanh...” Gia Thần nói.

Tây Phàm trông bầu vể gáo, cũng học được thế nào là khuôn thế nào là mẫu, chậm rãi rót một ly rượu, đã thoảng có thể lãnh hội chua ngọt cân bằng theo như lời nói của Gia Thần.

Sau đó Gia Thần bắt đầu dạy Tây Phàm về rượu trắng.

“... Rượu nho trắng hảo phải khiến người uống cảm thấy thần thanh khí sảng, vào cổ họng suông sẻ, sau tiệc rượu sẽ làm cho người ta cảm thấy trong miệng chua chát, lưỡi kích thích, ” Gia Thần vẫn nói.

Đợi đến khi Gia Thần định dạy cho Tây Phàm về rượu sâm banh, mới phát hiện Tây Phàm không học, ngồi ở đối diện hai mắt thẳng ngoắc ngoắc có điểm mất hồn mất vía.

“Tây Phàm, Lý Tây Phàm.” Gia Thần gõ bàn.

Tây Phàm run rẩy giơ tay lên, đĩa sa lát trước mặt đổ sang một bên, còn sách vở thì bị mất một khoảng trống. (mô phạt, ẽm say quá ăn luôn cả sách vở >”

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Editor: Lê Cung Chủ

Khi Lý Tây Phàm mở đôi mắt đau rát ra, đã là buổi chiều ngày hôm sau. Xuyên thấu qua khe hở bức màn buồng xuống nhìn ra bên ngoài, ngày vẫn u ám.

Tây Phàm xoay người xuống giường, nhưng bởi vì hạ thân đau nhức xé rách như bị sét đánh nên dừng lại, y ấn cái trán cẩn thận hồi tưởng, chuyện tình đêm qua dần dần rõ ràng hơn, mỗi một phần đau đớn, mỗi một tác sung sướng đều từng chút giọt giọt từ trong chỗ sâu thẳm của đầu óc trôi lên trên mặt nước.

Lý Tây Phàm sững sờ ở trên giường.

Qua một lúc lâu sau, Tây Phàm mới mặt đỏ tai hồng chậm rãi vùi mặt vào đầu gối, trong đôi mắt có điểm ẩm ướt, bởi vì y phát hiện, trong lòng có sợ hãi, có ôn nhu, có một chút ngọt ngào cùng vài phần lúng ta lúng túng, chỉ duy nhất không có chính là —— hối hận.

Đỏ mặt nhớ lại đôi tay ôn nhu mà hữu lực đêm qua, lần đầu trải qua cảm giác kích đau cùng tâm trí trống rỗng, giọng nói nhẹ nhàng an ủi, Tây Phàm nhận không được vui mặt càng sâu. Đúng vậy, có lẽ kể từ buổi sáng ngoài cửa cô nhi viện, y đã thích Thịnh Gia Thần, lúc hần cười bảo mình gọi hần là Thịnh Gia Thần, lúc hần đưa tay dạy mình đeo caravat, lúc hần lắc đầu bảo mình đi đổi tây trang... Lý Tây Phàm cũng đã lo được lo mất mình sẽ bị sa vào trong đó.

“Thịnh... Gia... Thần, Gia... Gia Thần, Gia Thần... Thần... Thần...”

Ôm hai đầu gối, Lý Tây Phàm thấp giọng lẩm bẩm cho mình nghe, thẳng đến khi cảm thấy hai gò má tựa như thiêu cháy.

Lặng lẽ đi xuống cầu thang, đại sảnh khoảng không trống rỗng, sau khi đến phòng bếp ăn chút gì đó, Tây Phàm ôm một sách quyển trình thám chạy vào hoa viên, hôm nay y không muốn gặp bất luận kẻ nào.

Phía sau giàn hoa tử đằng (*) có một cái ổ cũ hướng lên sườn núi, vừa lúc có thể chứa một cái ghế, lá cây rậm rạp che phủ tầm mắt, mặc dù có chòi nghỉ mát ở một bên cũng khó phát hiện chỗ ẩn thân nho nhỏ này, Tây Phàm sớm đã xem như lãnh địa trụ sở riêng của chính mình, vì không muốn bị người phát hiện nên ở trong này.

Tuy rằng không có ánh mặt trời, vẫn như cũ có gió mát cùng chim hót, tâm tư Tây Phàm không ở trong sách. Tinh thần mơ hồ nhìn một con con kiến nhỏ bận rộn trên lá cây trước mặt, Tây Phàm nghĩ đến đau đớn thân thể của mình cùng lòng tràn đầy lo lắng không biết khi nào thì mới có thể bình ổn.

Đang xuất thần, bên ngoài truyền đến cước bộ hơn nửa càng đi càng gần, tiếng nói chuyện trầm thấp làm cho trong tim của Tây Phàm một trận kinh hoàng.

“Cố Chương, cầu lớn Hà Hải bên kia thế nào?” Cách tán lá cây tử đằng rậm rạp, Thịnh Gia Thần cơ hồ an vị ở sau lưng Tây Phàm.

“Còn chưa có tin tức. Nhưng tòa nhà kia của Thượng Hải chúng ta nhiều lần dò xét báo giá của công ty Hưng Duy, không có vấn đề gì.” Nói chuyện chính là trợ lý đặc biệt của Thịnh Gia Thần – Cố Chương.

“Cây cầu lớn Hà Hải là một đệ nhất danh tác của chính phủ Việt Nam, vô luận như thế nào cũng phải giành được trong tay, về sau mới có thể ở nơi đó thành lập mạch người của chính mình. Bên kia Thượng Hải không phải công khai cạnh tranh đấu thầu, mặc dù lấy được hợp đồng cũng tạm thời dừng cho Văn gia biết, Văn gia lão nhân rất xảo hoạt, vả lại cũng phải nể mặt Văn Huệ vì thế mà làm ăn luôn không có lợi.” (có cả Việt Nam trong này ^^!)

Nghe được cái tên Văn Huệ, tim Tây Phàm đột ngột ngừng đập, mới phát hiện mình là một đứa ngốc, sau khi tỉnh lại giữa trưa hôm nay cư nhiên liền quên Văn tiểu thư.

Tây Phàm ánh mắt âm đạm, tâm có chút kích động.

“Đúng vậy. Chủ tịch,” Cố Chương đột nhiên đề thấp thanh âm, “Còn có một việc, ngài xem này.”

“Thứ này thật tinh xảo.” Gia Thần nói.

“Đây là vật vừa mới phát hiện ở trong xe của ngài, gắn ở bên dưới chỗ ngồi phía sau.”

“Àn.” Gia Thần tựa hồ đang kiểm tra thứ đó.

Đây là máy nghe trộm VR-H được sản xuất ở Nhật Bản, pin có thể sử dụng ba năm, hôm nay là ba tháng của sản phẩm.”

“Người nghe như thế nào, Cố Chương?”

“Theo lần trước kiểm tra chỉ có Văn tiểu thư từng ngồi xe của ngài.”

“Đây không phải là vật của Văn Huệ, ” Thịnh Gia Thần trầm ngâm nói, “Văn gia mua không nổi sản phẩm mới đắt đỏ như thế này. Đây là do Chu Đào lắp đặt, đi thăm dò công nhân Tiểu Kha một chút, ngày hôm qua hắn từng vào trong xe của ta lấy âu phục. Điều tra ra là ai, sau đó đem người trả lại cho Chu Đào, hắn sẽ thay chúng ta xử lý.”

“Vâng.”

Sợ hãi cảm thấy chính mình nghe được những gì không nên nghe, Tây Phàm càng thêm cẩn thận, ngừng hô hấp không dám cử động nửa ngón tay, vô cùng hồi hộp, Thịnh Gia Thần lại thay đổi đề tài.

“Cố Chương, lễ phục đính hôn của Văn tiểu thư và ta đã chuẩn bị tốt chưa?”

“Cửa tiệm Maya báo tin đến xem hàng mẫu.”

Tây Phàm lặng lẽ không lên tiếng lắng nghe, cuộn thân mình thành một đoàn, trong lòng nghĩ đến bộ dáng Văn tiểu thư mặc lễ phục.

“Để cho Văn tiểu thư quyết định, không cần cho ta xem.” Thanh âm của Thịnh Gia Thần thủy chung vẫn là loại giọng không sợ hãi.

“Hảo, chủ tịch nếu không có chuyện gì khác, ta đi trước.”

“Hảo.”

Tiếng bước chân của Cố Chương sần sật trên đường đá phiến dần dần tiêu thất, trong góc hoa viên an tĩnh lại, trời vẫn đầy mây, gió vẫn nhẹ nhàng thổi qua cây cối.

Cách lá cây tử đằng, Lý Tây Phàm đưa lưng về phía Gia Thần ngồi, đầu lông mày khẽ nhíu lại.

“Tây Phàm, xuất hiện đi.” Thịnh Gia Thần nói.

Tây Phàm cả người chấn động, tâm ‘bùm bùm’ mãnh liệt nhảy dựng, do dự một lát mới đứng lên, cơ quá lâu nên tay chân đều tê, lúc này toàn tâm cũng tê dại. Tây Phàm ngưỡng ngừng đẩy qua cây tử đằng, cúi đầu đứng ở trước mặt Gia Thần.

“Lần sau lúc nghe lén, nhớ núp cho kỹ.”

“Ta không phải cố ý, nếu ta muốn nghe lén ta sẽ từ trên đài xi măng nhảy sang đây.” Tây Phàm ảm đạm biện giải.

Thịnh Gia Thần sững sốt, Tây Phàm rất thông minh, biết là ngày hôm qua trời mưa ẩm ướt trên mặt đất lưu lại dấu chân bán đứng mình.

“Người đều nghe thấy?”

“Ân.”

...

“Thực xin lỗi, Tây Phàm, đêm qua đều là lỗi của ta.” Ngừng một chút, Gia Thần ôn hòa nói.

Tây Phàm sững sốt, ngẩng đầu nhìn Thịnh Gia Thần.

“Người định làm như thế nào?” Gia Thần hỏi.

“... ?”

Rốt cục, Tây Phàm sững sờ mở miệng hỏi lại: “Nhanh như vậy, ta làm sao có thể tính toán hảo?”

“Là như thế này, Tây Phàm, ” Gia Thần nghiêng người phía trước , ngón tay đan chéo, “Ta sắp đính hôn cùng Văn Huệ, đây là...”

“Vậy còn người, tính toán hảo chưa?” Tây Phàm đột ngột cắt ngang Gia Thần, y không thích nhất là xem phim Đài Loan nhiều tập, hiện tại cũng như thế.

“...” Gia Thần ngừng một chút, nhưng khẩu khí không đổi, “Ta sẽ chịu trách nhiệm đối với hành vi của ta, đây là chìa khóa của một nhà trọ nhỏ, đây là địa chỉ. Còn đây là tấm chi phiếu trống, ta đã ký tên, người điền.”

“Người không cần chịu trách nhiệm, ta tháng trước đã mười tám tuổi, vì thế không tính là dụ dỗ người chưa thành niên.” Tây Phàm nhin không được chua xót nổi lên.

“Vậy là tốt rồi.” Gia Thần cười cười, “Cứ nhận đi, xem như lời xin lỗi của ta.”

Tây Phàm cúi đầu nhìn cái chìa khóa, sắc mặt có điểm trắng bệch.

“Người muốn ta khi nào thì dọn đi?”

” Tùy ý người, cuối tuần sau chúng ta sẽ đính hôn.”

Tây Phàm thu hồi thứ gì đó trên bàn đá, yên lặng đứng trong chốc lát, mới thấp giọng nói: “Mặc kệ như thế nào, cảm ơn người, Thịnh Gia Thần.”

Tây Phàm thẳng thân đi ra ngoài, đi tới trên đường đá phiến mới đứng lại cười, quay đầu nói: “Gia Thần ca, nếu ta là Tiểu Kha, ta sẽ đem máy nghe trộm đặt trong móc thắt lưng của người mà không phải là bên dưới ghế xe .”

Không phải mùa mưa, mưa lại tí tách từng hạt bắt đầu rơi.

Đứng ở trên đường lớn, Tây Phàm mở mắt hết nhìn đông tới nhìn tây, mới phát hiện toàn bộ cuộc đời mình nguyên lai chỉ sống trong phạm vi của Thịnh Thị. Y cười khổ một tiếng, may mắn mình là một người trưởng thành, bội tình bạc nghĩa dùng không được trên đầu của mình, hơn nữa Thịnh gia nuôi mình mười năm, coi như mình ngủ với thiếu gia một giấc là đã trả hết nợ ân tình.

Tây Phàm không mục đích bước đi trên đường, cơn mưa không lớn không nhỏ rơi xuống đất. Đi được nửa ngày Tây Phàm mới nhớ tới đường dài phía trước có một nhà ga, đã nghỉ chỉ bằng ngồi trên đó để cho ông trời dẫn đường tái không trở lại.

Nhà ga là một cái sân cũ nát chật hẹp, che không được mặt trời cũng ngăn không được mưa, vẫn không có người, Tây Phàm nhìn xem biển báo trạm mới biết được thời gian còn quá sớm. Tìm một nơi thoáng khô ráo ngồi xuống, Tây Phàm từ trong rương lấy ra khăn mặt xoa xoa mái tóc ướt đầm.

Cần gạt nước đều đều chuyển động, thời điểm Thịnh Gia Thần nhìn thấy Lý Tây Phàm, y đang cúi đầu ngồi ở dưới sân nhà ga đầy tâm sự, trên lưng bị mưa lướt qua làm ướt một mảng lớn, cái rương căng nhỏ nhỏ đặt trên mặt đất kế bên.

“Ngang ngang... !” Gia Thần ấn còi, Tây Phàm ngẩng đầu lên, Gia Thần ngoắc tay bảo y đi qua.

Tây Phàm chậm rãi đi đến trong mưa, đứng ở bên cửa sổ hỏi: “Còn có việc gì sao?”

“Người muốn đi đâu?”

“Ta không biết, chưa nghĩ ra.”

“Trước theo ta trở về đi!”

“Vì cái gì?” Tây Phàm thật sự cảm thấy hoang mang.

“Người không có mang theo chi phiếu của người.”

Tây Phàm nghe xong không biết tức giận đến từ đâu, suy sụp hạ bả vai, hai tay đè lại cửa kính xe, cắn răng nói: “Gia Thần ca, Thịnh gia nuôi ta mười năm, thanh toán ta 4 tháng học phí, người chơi xong cũng đã trả tiền rồi, hiểu chưa!”

Thịnh Gia Thần sắc mặt khó coi, Tây Phàm cảm thấy hết thấy thật sự rất kì lạ.

“Lôi lôi kéo kéo chính là phong cách của Thịnh Gia Thần người sao? So sánh với người hiện tại, ta thích bộ dáng rõ ràng của người lúc nói chuyện lúc buổi chiều hơn!”

Gia Thần bối rối dời tầm mắt đi, nhìn cần gạt nước không ngừng đu đưa, trầm mặc sau một lúc lâu mới chán nản nói: “Bởi vì ta đột nhiên cảm thấy khổ sở.”

Tây Phàm khó có thể tin, liếc nhìn chiếc ô tô Jaguar màu đen đặc hình, trong lòng càng nghĩ càng tức giận.

“Người *** có cái gì là khổ sở hết!” (tác giả để *** không phải ta a T>T) Tây Phàm đột nhiên nâng chân lên, hung hăng đạp cửa xe của Gia Thần, “Nói cho người biết, người không có dụ dỗ gian *** ta, là chính ta không tự trọng! Mặc dù say nhưng ta đem qua vẫn như cũ thanh tỉnh, là tự mình nguyện ý trao cho người, bởi vì ta thích người, cho nên ta cầu dẫn người, người còn không rõ sao? Nếu có người bị hại thì cũng là người không phải ta! Hiện tại người có thể rút chưa?”

Gia Thần kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Tây Phàm xa lạ gần như điên cuồng, mưa làm cho đầu tóc cùng quần áo của y dính sát vào trên người, ánh mắt vốn trong suốt ôn hòa đang hung tợn nhìn chằm chằm cửa kính xe, dòng nước từ trên khuôn mặt thanh tú mà phần nộ lướt qua cảm rồi từng giọt rơi xuống.

Chiếc ô tô Jaguar chính là một pháo đài cứng rắn, làm cho Tây Phàm dần dần dừng lại, cuối cùng hữu khí vô lực bỏ đi.

“Người rút đi.”

Tây Phàm xoay người, nản lòng đi hướng trong sân, lại không phát hiện Thịnh Gia Thần đã đến phía sau, đến khi sợ hãi phát giác, cánh tay của Gia Thần đã giống như cái vòng sắt ôm lấy chính mình.

“Chúng ta tự đi lên hay cần giúp đỡ?” Hơn ba mươi thước, trên chiếc xe màu bạc lẳng lặng đứng chờ trong mưa, vệ sĩ cường tráng hoang mang hỏi Josh bên cạnh.

“Hiện tại tìm việc làm không dễ dàng, người vẫn là dừng đi.” Josh tức giận chính mình, vệ sĩ ngu xuẩn như vậy cư nhiên là do chính mình tuyển vào.

“... ?” Nhìn xa xa lão Đại của Thịnh Thị đang cùng người khác đánh nhau, vệ sĩ suy nghĩ nửa ngày, ý tứ của trợ lý hình như là không cần đi thì phải.

Một lát sau, Lý Tây Phàm hai tay bắt chéo sau lưng, một cánh tay bị Thịnh Gia Thần đè ở trên xe, phát hiện mình vẫn thua xa một người trưởng thành mạnh mẽ, Tây Phàm buồn rầu nắm chặt một bàn tay còn

tự do, oán hận đâm vào xe, nước bắn tung tóe phủ đầy đôi mắt của y, tựa như lệ làm cho tầm mắt người ta mơ hồ.

Một thân thể ấm áp dựa lên, thanh âm trầm trầm ở sau đầu vang lên, mặc dù trong mưa to vẫn nghe được rõ ràng.

“Tây Phàm, ta cũng không biết mình sao lại ngốc như vậy, ta kể từ khoảnh khắc thấy tấm chi phiếu để lại mà bắt đầu lo lắng cho ngươi, mỗi một phút đồng hồ sau so với một phút đồng hồ trước càng thêm lo lắng, ta không ngừng tưởng tượng thấy bộ dáng của ngươi ở bên ngoài, sau lại trời mưa lớn, ta liền quyết định tới tìm ngươi.”

Tây Phàm bất động, gục tại chỗ lắng nghe.

“Ta tính ra tính vào lại không tính đến tâm tình của mình. Ta là người làm ăn, mặc kệ chuyện mất nhiều hơn được, cũng không muốn chơi trò chơi tình yêu ngươi tiến ta lui này. Ta chạy tới tìm ngươi, không phải bởi vì ta thương hại ngươi mà là bởi vì ta nhớ ngươi.”

Mũi của Tây Phàm có chút cay xè.

Gia Thần dựa vào gần hơn một chút, khẩu khí tựa như dụ dỗ nói: “Josh bọn họ đã ở bên kia, nếu ngươi còn không chịu theo ta trở về, ta sẽ gọi bọn họ chạy tới tiếp đón.”

Tây Phàm nhắm mắt lại, nói: “Hảo, vậy ngươi để ta đứng lên.”

Ở trên xe, Tây Phàm vẫn không nói gì.

Lúc nhìn thấy ngã tư đường gần Thịnh gia, Tây Phàm mới nghiêng đầu, nhũ mày dùng ánh mắt trong suốt nhìn chằm chằm Thịnh Gia Thần, chậm rãi nói:

“Gia Thần ca, ta đoán tương lai của ta sẽ thực hồng bát rồi, bởi vì ta rất dễ dàng bị ngươi thao túng.”

“Không đúng Tây Phàm, lúc này đây là ngươi thao túng ta.” Gia Thần cười nói.

Bởi vì ngoại hình chất phác nghiêm cẩn, bộ dáng Gia Thần tài trí sa cơ thất thế càng thêm chặt vật, vén tóc ướt đầm trên mặt, Gia Thần hướng Tây Phàm làm cái mặt quỷ. Giống như lại được nhìn thấy ngày đầu tiên lúc gặp Gia Thần, Tây Phàm ‘xí’ một hơi rồi quay đầu đi.

“Lần sau lúc trở ra tìm tình nhân một đêm, nhớ kỹ không cần mang vệ sĩ.” Lướt mắt liếc nhìn kính chiếu hậu, Tây Phàm chán ghét nói.

“Đáng tiếc, từ hôm nay trở đi ngươi phải bắt đầu thói quen mang theo vệ sĩ.” Gia Thần cười lạnh nói.

Lý Tây Phàm thành tình nhân bí mật của Thịnh Gia Thần.

Ở Thịnh Thị, chuyện này chỉ có thể là nửa bí mật, Gia Thần cùng cận vệ của Tây Phàm đều nghiêm khắc tuân thủ quy củ của tập đoàn, không dám tiết lộ nửa chữ, mà kì lạ là ngay cả Văn Huệ tiểu thư bị lãnh đạm cũng không phát hiện mình đã bị ném ở nơi nào, đúng là bí mật nửa công khai này, mới để cho Tây Phàm cảm giác Thịnh Thị nghiêm cẩn bất đồng với các công ty khác và —— thần bí.

“Thần.”

“Ân?”

“Để cho ta đi thực tập với Hoàng luật sư ở sở sự vụ nha.”

“Không được.” Gia Thần thanh âm biếng nhác.

Mới sáng sớm hai người đã ở trên giường lăn qua lăn lại đến tỉnh bì lực tẫn (kiệt sức á >"<), gia=""
thân=""
nằm=""
ở=""
phía=""
dưới=""
chộp=""
mắt=""
bàn=""
tay=""
to=""
ở=""
trên=""
lưng=""
tây=""
phàm=""
chậm=""
rãi=""
sờ=""
soạng=""
“vì=""
cái=""
gì=""
không=""
được?"=""
“không=""
thích=""
hợp=""
với=""
ngươi,"=""
sở=""
của=""
bọn=""
họ=""
phần=""
lớn=""
là=""
án=""
kiện=""
hình=""
sự."=""
“hơn=""
nửa=""
là=""
án=""
kiện=""
hình=""
sự=""
do=""
thịnh=""
thị=""
ủy=""
thác."=""
thịnh=""
gia=""
thần=""
mở=""
to=""
mắt,"=""
nhìn=""
xem=""
gương=""
mặt=""
thanh=""

tú=" trong=" sáng=" của=" tây=" phàm.= " "về=" thịnh=" thị,=" ngưoi=" còn=" biết=" bao=" nhiều?"=" "nhiều=" hơn=" so=" với=" ngưoi=" nghĩ.=" tây=" phàm=" đắc=" ý=" cười,=" "ta=" xem,=" ta=" nghe,=" ta=" nghĩ,=" mặc=" dù=" không=" rõ=" ràng=" chi=" tiết=" lăm,=" cũng=" biết=" đại=" khái=" phàm=" vì.=" "nói=" thí=" dụ=" như...=" tây=" phàm=" thể=" nhưng=" không=" nói=" tiếp,=" ngược=" lại=" hỏi=" "gia=" thần=" ca,=" thịnh=" thị=" làm=" ăn=" hợp=" pháp=" thịnh=" vượng=" như=" thể,=" vì=" sao=" còn=" muốn=" bảo=" trì=" hắc=" đạo?"=" "ân...=" bởi=" vì=" món=" lái=" khách=" sù,=" cũng=" bởi=" vì=" truyền=" thống.= " ta=" cũng=" luôn=" luôn=" tẩy=" trắng,=" bắt=" quá=" bằng=" dày=" ba=" thước,=" nhiều=" huynh=" đệ=" như=" vậy,=" há=" có=" thể=" nói=" tan=" liền=" tan.=" "cho=" nên=" bách=" hợp=" môn=" mới=" chứa=" không=" được=" ngưoi=" có=" đúng=" không?"=" gia=" thần=" đưa=" tay=" đỉnh=" đỉnh=" mũi=" tây=" phàm,=" nói:=" "chu=" đào=" cạnh=" tranh=" ta=" lợi=" hại=" nhất=" chính=" là=" buồn=" lâu=" dầu=" mỡ=" cùng=" buồn=" bán=" ngăm=" sủng=" ống=" đạn=" được,=" luôn=" ước=" gì=" ta=" lật=" thuyền.=" "vậy=" chính=" phủ=" đâu?"=" "đối=" với=" ta=" vừa=" thích=" vừa=" ghét,=" cảnh=" sát=" đợi=" bỏ=" chạy=" một=" đoạn=" rồi=" mới=" tới=" tùm=" gót,=" chính=" là=" thời=" điểm=" cần=" quyen=" góp=" tiền=" các=" nghị=" viên=" sẽ=" dân=" bộ=" mặt=" hoang=" nghênh=" lên.=" tây=" phàm=" đứng=" dậy,=" nhìn=" gia=" thần=" nói:=" "hoàng=" luật=" sư=" có=" thể,=" ta=" cũng=" có=" thể=" giúp=" ngưoi.=" " " huynh=" đệ=" trên=" hắc=" đạo=" ngày=" thường=" đều=" là=" ác=" hán=" bị=" ngưoi=" đời=" phỉ=" nhổ,=" ta=" không=" muốn=" ngưoi=" tham=" gia=" án=" kiện=" hình=" sự=" như=" vậy.= " nhớ=" rõ=" ta=" ngày=" đầu=" tiên=" thấy=" ngưoi=" không?"=" ngưoi=" giống=" một=" con=" cừu=" nhỏ,=" mà=" bọn=" họ=" đều=" là=" sơn=" dương=" màu=" đen.=" "nhưng=" bọn=" hán=" là=" huynh=" đệ=" của=" ngưoi.=" "không=" được,=" cuộc=" đời=" luật=" sư=" của=" ngưoi=" về=" sau=" sẽ=" bởi=" vậy=" mà=" có=" tiếng=" xấu.=" gia=" thần=" quả=" quyết=" cự=" tuyệt,=" tây=" phàm=" lại=" thấy=" trong=" lòng=" càng=" thêm=" ngọt.= " "này,=" thịnh=" gia=" thần...=" ta=" thích=" ngưoi,=" " " tây=" phàm=" nhẹ=" nhàng=" hôn=" cảm=" của=" gia=" thần,=" "cho=" nên...=" ta=" muốn=" cùng=" ngưoi=" làm=" một=" thứ=" trên=" sợi=" dây=" thừng=" chính=" là...=" châu=" châu.=" (hẻm=" hiểu=" châu=" châu=" trên=" sợi=" dây=" thừng=" ở=" đây=" hàm=" ý=" gì=" t=" >T cao thủ nào giúp đỡ với)

“Không được, ta không muốn ngưoi làm châu châu.” Gia Thần do dự một chút nhưng vẫn là cự tuyệt.

Tây Phàm không thềm nhắc lại, lấy ngón tay chậm rãi vuốt làn da rắn chắc của đầu vai Gia Thần, bên trên còn có mồ hôi li ti đều đều bao trùm, ngón tay xẹt qua phía sau lưu lại một đường dấu vết nhợt nhạt.

“Ta thích mùi hương của ngưoi, Thịnh Gia Thần.”

“Hừ.” Gia Thần mỉm cười, Tây Phàm càng ngày càng làm càn, tựa hồ thông minh cùng ngạo khí bị che dấu lâu dài đều bị trận mưa to kia kích phát.

“Ta cũng thích mùi hương của ngưoi, Lý Tây Phàm.”

“Ta không có mùi hương.” Tây Phàm dùng chóp mũi cọ xát tóc gáy trước ngực Gia Thần.

“Theo ta làm tình sẽ có, ” Gia Thần khép hờ hai mắt, “Mùi hương Gevallia đơn thuần.”

Bàn tay thon dài của Tây Phàm chậm rãi chải vuốt sợi lông trước ngực Gia Thần, bộ lông rậm dần dần kéo dài xuống dưới thâm màu rậm nắng, năm ngón tay tách ra khép lại, nhẹ nhàng nâng khối, buông ra, dần dần dọc theo bộ lông di động xuống.

“Ngưoi hôm nay không phải đi học sao?” Ngón tay Gia Thần thu lại, bắt lấy cái móng vĩnh viễn mười phần co dãn của Tây Phàm.

“Buổi sáng là quy tắc chung hình pháp, ta học rất giỏi.” Tây Phàm cắn Gia Thần mơ hồ nói, nghe được tiếng thở dốc trên đầu, vừa lòng cảm thụ được Gia Thần đang bị khơi mào bản năng động vật.

Gia Thần mãnh liệt xoay người một cái đem Tây Phàm đè ở dưới thân, che miệng Tây Phàm lại, chậm rãi lấy tay vói vào giữa hai chân tình nhân, mềm nhẹ mà hữu lực bắt được vật nhỏ hơi ngẩng đầu lên, khi gấp gáp khi chậm chạp vuốt ve làm cho Tây Phàm phát ra thở dốc phiến tình, lại bị Gia Thần áp sát đôi môi ngọt ngào ngăn chặn tiếng rên rỉ.

“Ồ... Gia Thần... A!” Tây Phàm rốt cục chịu không nổi, dùng sức thoát khỏi nụ hôn làm cho người ta hít thở không thông của Gia Thần, đầu gối vô thức lắc lư, mặt đỏ lên, thấp giọng rên rỉ phun ra chất lỏng màu trắng ở trong tay Gia Thần.

Gia Thần cười nhẹ, dùng ngón tay chậm rãi tiến vào hậu đình của Tây Phàm bởi vì sáng sớm vừa hoan hảo nên không quá chật khít. Tây Phàm dần dần bình ổn mặt mày như tơ nhìn tình nhân, cẩn thận cảm giác đỉnh nóng chảy cực đại của Gia Thần đang chậm rãi lộng mình...

Thời cơ xem như tới rồi? Chậm rãi, Tây Phàm ngồi dậy.

Đột nhiên một phen cảm nhận thân nóng bỏng của Thịnh Gia Thần, Tây Phàm linh hoạt động thân lui về phía sau, hạ thân lập tức thoát ly kẻ tiến công nguy hiểm. Gia Thần kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy một đôi mắt linh hoạt gian xảo. Nhìn chằm chằm khuôn mặt buồn bực của Gia Thần, Tây Phàm nhanh chóng mà kiên quyết nói:

“Thần, cho ta đi thực tập cùng Hoàng luật sư ở sở sự vụ nha!”

“Hỗn đản, ngươi nằm xuống cho ta!”

“Nói ‘Hảo’, nếu không, hắc hắc.” Tây Phàm nói xong buông đại côn nóng bỏng trong tay ra, nhắc chân xuống giường nhanh chóng thối lui nửa thước.

“Hảo, ta cho ngươi đi, lại đây.” Gia Thần thấp giọng nói.

“...”

Tây Phàm ngược lại có chút sợ hãi do dự, trong lúc chần chờ, Gia Thần đã vươn tay tóm lấy y.

“Muốn chết.” Gia Thần ám ám nói xong, một bên đem dục vọng cương cứng mạnh mẽ ép vào thân thể của Tây Phàm.

“A, Thần, Thần... Gia Thần ca, Gia Thần ca, a, ngươi nhẹ một chút! ! Ô...”

Bởi vì người nào đó ác ý an bài, Lý Tây Phàm mang theo vệ sĩ đi làm vì thế mà trở thành thực tập sinh luật sư sở sự vụ nhàn rỗi nhất từ trước tới nay. Bất quá, Tây Phàm tin tưởng vững chắc, là trận châu rớt cuộc sẽ sáng lên, cho nên cứ mặt dày miệt mài đến ngõ ngách. Rốt cục, cơ hội cũng tới, trong ba tháng mở phiên tòa một lần, Thịnh Thị cuối cùng cũng nhận ra được năng lực của Tây Phàm.

Liên quan đến vụ án chính là lão nhân của công ty vận tải đường thủy Đông Hán – Khâu ca, thời điểm hẳn cùng lão Hồ đang áp tải hàng hóa thì bị cảnh sát tuần tra kiểm tra bộ phận. Đang lúc đêm khuya, hai cảnh sát mở tầng dưới chót container ra phát hiện một loạt thùng vô cùng nặng, ánh sáng đèn pin vừa mới rọi xuống liền thấy rõ ràng là một đồng súng ngắn FR-14, nhưng bất thành linh bị tên côn đồ tập kích, kết quả cảnh sát đành phải quỳ rạp trên mặt đất trở mắt nhìn chiếc xe tải không có biển số biển mất ở đầu đường.

Không ngờ lúc ba ngày sau Khâu ca thể nhưng bị cảnh sát điều tra bắt giam vì nằm trong vòng tình nghi. Bởi vì cảnh sát họ Lý công bố mình có thể xác nhận địa điểm và nhận ra Khâu ca, cho nên lúc Hoàng luật sư nộp tiền bảo lãnh Khâu ca ra khỏi cảnh cực tới thời điểm này cũng đã đối với án tử này không hề ôm hi vọng. Nếu Khâu ca bị phán có tội, mặc dù hẳn ở trong ngục sẽ không phản bội Thịnh Gia Thần, nhưng công ty vận tải đường thủy Đông Hán không tránh được sẽ bị kiểm tra cũng bởi vậy mà ảnh hưởng đến thị trường chứng khoán, đến lúc đó đối Thịnh gia mà nói là một đả kích không lớn không nhỏ. Án tử định ở phiên tòa được mở vào ngày năm tháng ba, đến lúc đó chỉ chờ cảnh sát giáp mặt chỉ chứng, Khâu Ca chỉ sợ không tránh khỏi tai ương lao ngục.

Mỗi lần Hoàng luật sư cùng hạ thủ thảo luận vụ án, Tây Phàm ngay tại một bên cẩn thận lắng nghe.

Sáng sớm ngày ba tháng ba, lúc Hoàng luật sư mở tờ báo ra, kinh ngạc đến mức ngã vỡ kính mắt, chỉ thấy trên báo chí dài dòng là về kẻ cắp dưới đưa tin Thịnh Thị bị tình nghi buôn lậu súng ống đạn dược, cũng có chụp ảnh Khâu ca trên diện rộng cực kì bắt mắt. Hoàng luật sư tiếp tục lật sang tờ báo khác, đều là như thế, cho đến khi hần từ nơi Khâu ca biết được Lý Tây Phàm từng giúp Khâu ca chụp ảnh lúc cắt tóc, quả thực muốn giận điên lên, quay đầu đi tìm, mới phát hiện Tây Phàm hai ngày nay đều không đến làm.

Vốn tưởng rằng Gia Thần sẽ ở lại trong khu nhà nội thành, cho nên Tây Phàm về nhà phi thường muộn, vừa nhìn thấy khuôn mặt đen đang chờ ở đại sảnh liền ngậy ngẩn cả người.

“Đây là chuyện gì?”

“Đoàng, ” Tờ báo màu sắc rực rỡ ném tới trước mắt.

“Ác a, in ấn không tồi, rất rõ ràng.” Tây Phàm nhìn Khâu Ca trên mặt báo, cười đến toe toe.

“Vì cái gì?” Gia Thần khẩu khí vô cùng kém cũng chỉ vì tổn thất một lão nhân, lại cộng thêm bị Chu Đào chế giễu.

“Người xem ảnh chụp này đi.” Tây Phàm từ trong túi xách của mình lấy ra một tấm ảnh.

Gia Thần tiếp nhận, trong ảnh chụp là một cảnh sát đứng ở trước sạp báo.

“Đây là chứng nhân.”

Gia Thần nghi hoặc ngẩng đầu.

“Nếu như toàn bộ người trong nước đều có thể cùng hần nói ra đặc điểm người tình nghi, mà đặc điểm này lại có điểm không quá chuẩn xác...”

“Lý Tây Phàm.” Miệng Gia Thần không tự chủ được mở lớn.

Người ngồi trong phòng nghe ước chừng có thể chia làm ba nhóm, nhiều nhất là phóng viên, tiếp theo là người của Thịnh Thị, Chu Đào cũng tới, lặng yên không một tiếng động ngồi ở phía sau, thể hiện rõ bộ dáng đến xem náo nhiệt.

Trước mặt bồi thẩm đoàn, Hoàng luật sư đã có dự tính nhìn chằm chằm gã cảnh sát béo chứng nhân tràn đầy tự tin.

“Lý cảnh quan, tại hiện trường vụ án ngài nói ngài nhìn thấy rất rõ bộ dáng đương sự của ta.”

Đúng vậy.”

“Ngài có thể miêu tả một chút không?”

“Hần có dáng người vừa vừa, đôi mắt không to, mặc quần áo màu đậm, tóc...”

“Ngài nói tóc của hần dài đến dưới lỗ tai, cụ thể dài bao nhiêu?”

“Dài quá lỗ tai, không phải kiểu tóc ngắn như hiện tại.” Hừ, cắt tóc cũng vô dụng, Lý cảnh quan liếc nghiêng Khâu ca đang ngồi tại vị trí bị cáo.

“Vậy mọi người thấy rằng kẻ côn đồ không có khả năng là chứng nhân của ta, chứng nhân của ta lúc ba ngày trước chiều dài tóc gần chạm bả vai, đây là do Lưu thái thái cắt ngắn cho hần, bà có thể chứng minh tóc của đương sự ta lúc đó không phải tóc ngắn như hiện tại, cũng không phải tóc chỉ tới bên tai, mà là tóc dài gần bả vai.”

“Khi đó trong đêm tối, tóc ta có thể nhìn không rõ lắm.”

Có bấy! Tuy rằng vẫn không biết rõ bấy ở nơi nào, Lý cảnh quan lập tức bắt đầu cảnh giác.

“Ta có thể suy đoán, ngài lúc ấy cũng không thấy rõ ràng ngại phạm, nhưng sau khi ngài xem về án kiện trên báo chí liền không tự chủ được dựa theo ảnh chụp một lần nữa sửa chữa trí nhớ của ngài, cho nên ngài dựa vào tấm ảnh đương sự của ta để miêu tả ngại phạm, nói cách khác ngài miêu tả chính là đương sự của ta mà không phải ngại phạm.”

“Nhưng ta nhìn thấy mặt của ngoại phạm!” Cảnh sát tức giận nói.

“Giống như ngài miêu tả, bất luận một độc giả nào xem qua báo chí cũng có thể làm được, cho nên miêu tả của ngài căn bản không thiếu sót, không có tính uy tín, đúng không?”

“Ta chưa từng xem qua tờ báo kia, ta thật sự thấy được mặt của hắn!” Cảnh sát mập mạp phần nộ ồn ào.

“Vậy ngài lúc này đang làm gì đó, Lý cảnh quan.” Hoàng luật sư cầm lấy tấm ảnh trong tay giơ lên.

Lúc người nghe tập nập đi ra đại sảnh, Thịnh Gia Thần cùng Cố Chương nhìn đối diện Chu Đào cùng thủ hạ của hắn, Chu Đào sắc mặt xanh mét không nói được một lời, trái lại Hoài thúc phía sau mỉm cười cùng Gia Thần chào hỏi. Cố CHƯƠNG MỘT BÊN ĐƯA TAY RA HIỆU, MỘT BÊN TỪ TRONG LÒNG NGỰC MÓC RA PHONG THƯ GIAO CHO NGƯỜI CỦA ĐỐI PHƯƠNG, HOÀI THỨC TIẾP NHẬN MỎ RA XEM, VẪN NHƯ CŨ CƯỜI ĐẾN ÔN HÒA, HƯỚNG VỀ PHÍA CỐ CHƯƠNG GẬT GẬT ĐẦU ĐI.

“Bản chất thật của hắn chính là một con cáo già.” Cố Chương cười nhìn bóng dáng của Hoài thúc.

“Người đưa hắn cái gì?”

“Nhớ rõ cái máy nghe trộm kia không? Không phải Tiểu Kha, là một công nhân bảo dưỡng ô tô làm, vừa hù dọa nên cái gì cũng nói. Trong phong thư là máy nghe trộm cùng lời khai của hắn.”

“... Hắc, y thật là một tiểu tử rất thông minh.” Thịnh Gia Thần đột nhiên thấp giọng cười nói.

“Ai?”

Thịnh Gia Thần cúi đầu đi theo Cố Chương nói câu gì đó, Cố Chương cười gật gật đầu, bước nhanh vài bước mở cửa xe của mình. Hôm nay, đến phiên hắn thay Đại trợ lý đi đón Lý Tây Phàm tan học.

Lúc Tây Phàm ngồi trong phòng ăn Tây vắng vẻ nhìn thấy khuôn mặt Gia Thần tươi cười, nhin không được kêu to lên. Nhất định là Khâu ca thắng kiện, đây là vụ kiện đầu tiên chính mình tham dự từ lúc chào đời tới nay! !

“Người như thế nào lại nghĩ tới loại thủ đoạn này?” Gia Thần giơ ly rượu nho trong tay lên, thủy tinh đụng vào nhau, một thanh âm ‘đình đương’ vang lên.

“Từ mùa hè năm trước đến bây giờ, ta đã xem kỹ khoảng một ngàn hai trăm vụ hình sự án lệ.”

Tây Phàm một bên cười dài hớp rượu, một bên ở trong lòng lăm lăm bầu bầu, ân, phải cho rượu ở trên đầu lưỡi chậm rãi chuyển một chút, sau đó hiểu rõ hương khí khác biệt của chất lỏng.

“Vì sao, ta nghĩ rằng người sẽ thích kinh tế án tử chứ?”

Màu đỏ mã não ánh chiếu lưu động, Tây Phàm hì hì cười nói, “Ta nói rồi, ta muốn cùng người làm một con châu chấu trên sợi dây thừng.”

“Là vì báo ân sao?”

“Báo ân? Vậy nên học... giúp người kiếm tiền, ” Tây Phàm lắc lắc lắc lắc ngồi ở ghế trên cười, “Thích người, mới nghĩ muốn làm cho mình cũng có... Đôi cánh màu đen.”

Gia Thần cúi đầu, dập tắt điếu thuốc trong gạt tàn.

“Người say rồi, Tây Phàm.” Gia Thần đỡ cánh tay của Tây Phàm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tay-trang-ai-tinh>